

LÆS STARTEN AF ...

1

Tegn

Tre en halv uges hedebløge var endt ud i et massivt regnskyl. Tunge, mørke skyer havde forfulgt Skodaen hele vejen fra Vesterhavet, og de første dråber landede på den støvede forrude halvvejs over Storebælt. I næste øjeblik trommede regnen rytmisk på taget og forruden, og verden blev udvisket.

Ila kunne ikke lade være med at spekulere på om det var et tegn, men endte selvfølgelig med at afvise det som et rent tilfælde. Hun havde aldrig troet på hverken tandfeen, julemanden eller andre højere magter – trods morens mange ihærdige forsøg på at tilføje i hvert fald førstnævnte til hendes barndom.

Moren havde været meget begejstret og forstilt overrasket da Ila en morgen kort før sin femårs fødselsdag var blevet en mælketand fattigere, men en tier rigere. Ila havde været skeptisk og spurgt hvordan tandfeen kunne vide, at lige præcis *hun* havde tabt en tand.

’Sådan noget ved hun da bare, skat,’ havde moren

Julie Clausen
TANKESPIND

smilet. Men Ila undrede sig. Feen kunne da ikke bare vide sådan noget uden at nogen havde fortalt hende det. Altså ræsonnerede hun sig frem til at moren og faren måtte stå i hemmelig kontakt med tandfeen og havde tilkaldt hendes assistance.

Næste gang hun sov med en tand under puden, vågnede hun da moren tabte tieren på vej ind i værelset. Mens Ila argumenterede det bedste hun havde lært og moren pure benægtede alt, havde faren stået i døren, smilende og formentlig frydefuld over at datteren havde arvet hans logiske sans. Trods morens ærgrelse over sit mislykkede forsøg på at bevare hendes barndom og dens illusioner så længe som muligt, var et eller andet trods alt faldet på plads inde i Ilas hoved.

Hvis Skodaen nogensinde havde haft en glansperiode – og hun tvivlede stærkt – var den i hvert fald endegyldigt forbi. Viskerne, der de seneste par år ikke havde været i stand til andet, kørte i laveste gear mens hun trillede over broen. På den anden side holdt hun ind for at tænde farens gps og rullede vinduet en anelse ned for at slippe af med fugten i kabinen. En kølig brise fik hårene til at rejse sig på de bare, solbrune arme og gjorde opmærksom på at august næsten var forbi og dermed også sommeren og dens temperaturer, der i den seneste tid havde ligget over 25 grader – også om natten.

Gps'ens skærm var stadig slukket, og hun trykkede

Julie Clausen
TANKESPIND

endnu en gang på startknappen. Stadig ingen reaktion.

Mobilen på passagersædet gav lyd fra sig. Det var en lang sms fra moren der tog flere minutter for Ila tre år gamle mobil at loade.

Hej, skat. Skriv når du er fremme. Vi er meget spændte på at høre om det er et fint værelse. Marie har lige været forbi. Hun vidste ikke at du skulle af sted i dag. Har du glemt at fortælle hende det? Far siger at han har glemt at lade gps'en op, den klovn. Jeg har sagt til ham at han skal tage hovedet ud af bagdelen. Husk at jeg har lagt beskrivelse fra Krak i handskerummet. Ring hvis du får problemer med at finde det, så skal jeg prøve at slå det op på nettet igen. Hav det godt. Knus mor.

Ila smilede. Endnu en egenskab hun havde til fælles med faren. Hun kunne lægge noget fra sig det ene øjeblik og glemme alt om det i næste. Moren sagde altid at hun levede for meget på indersiden af hovedet. Ligesom faren. Og lillebroren. Moren derimod havde en nærmest overnaturlig evne for at finde glemte eller tabte sager. Af og til blev hun så irriteret over at være den eneste i huset der havde begreb om hvad der foregik omkring sig – som hun nu formulerede det – at hun truede med at det var sidste gang hun ryddede op efter dem. Hun var selvfølgelig alt for hønemoragtig til at efterleve truslen.

Formentlig af samme grund sendte hun datteren overdrevet lange sms-beskeder, der ikke var blevet kortere efterhånden som Ila var blevet ældre.

Selvfølgelig ville moren aldrig indrømme det, men det var tydeligt for enhver at hun ikke brød sig om datterens valg af bopæl. Én ting var at hun skulle flytte hjemmefra, noget andet var at det blev i den anden ende af landet. Ila og faren havde sågar snakket om det i går aftes, mens de var ude ved bilen og tjekke gps'en – som faren altså af ukendte årsager ikke havde fået med ind til opladning.

'Hun skal bare lige vænne sig til tanken,' havde han sagt, og Ila havde nikked, og så var dét emne uddebatteret. Det var noget af det Ila altid havde sat pris på; at det meste af hendes og farens samtaler foregik nonverbalt.

Ude ved bilen havde Chico placeret sig tæt ved hendes fødder og kigget afventende op på hende. Det havde altid undret hende hvordan hunden konsekvent var i stand til at fornemme at noget skulle ske, selv når hun ikke syntes at der var tydelige tegn på det. Ikke desto mindre havde han sovet på hendes værelse den nat, skønt han normalt sov i stuen – som om han kunne fornemme at det var sidste nat han havde hende hjemme.

'Jeg kommer jo tilbage i morgen aften, uanset om jeg får det eller ej, basse,' havde hun sagt og kløet den gamle border collie bag ørerne og inkasseret et slik hen over

Julie Clausen
TANKESPIND

næsen. 'Og hvis mor ikke ser det, tager jeg dig med i bagagerummet når det virkelig bliver alvor.'

Mobilen ringede. Hun vendte tilbage til den kølige, men stadig klamme kabine hvor regnen endnu landede hårdt på taget over hende. Det var Marie. Ila rullede vinduet op og fandt rutebeskrivelsen i handskerummet. Mobilen holdt op med at ringe da hun havde dannet sig et nogenlunde overblik. Hun startede bilen og blinkede ud fra vejkanten.

Det var temmelig besværligt at finde lejligheden uden hjælp fra gps'en. Hun var på ingen måde kendt i Hovedstadsområdet, og regnen gjorde det ikke ligefrem nemmere at orientere sig. Det lykkedes hende dog at finde Adelgade hvor lejligheden angiveligt skulle ligge, men fandt den ikke ud fra hverken husnummeret eller beskrivelsen fra internettet.

'Bare ring hvis du får problemer med at finde herud i morgen,' havde Alex, hendes potentielt kommende roommate, sagt i røret. *'Så skal jeg nok forsøge at guide dig.'*

Han havde haft en let syngende, ubestemmelig dialekt. Det lød ikke som sjællandsk, københavnsk eller noget andet i den dur, men heller ikke jysk eller fynsk. Til gengæld havde han allerede fastslået hendes tykke, jyske dialekt da hun præsenterede sig i telefonen.

'Lad mig gætte – Vestjylland?'

Julie Clausen
TANKESPIND

Først havde det forvirret hende. Hvordan var han i stand til at skille jyske dialekter fra hinanden? Det kunne hun knap nok selv.

'Det er rigtigt,' sagde hun forbløffet. 'Kender du noget til området?'

'Ikke spor. Det var et heldigt gæt.' Han lo muntert. *'Jeg går ud fra at du ringer angående værelset?'*

Hun havde kigget efter bolig længe. Både ungdomsboliger, kollegieværelser og private værelser. Havde hældt mest til det sidste. Det var i forvejen et stort skridt at flytte til den anden ende af landet hvor hun ikke kendte en sjæl. Måske var det også derfor at hun havde tøvet hele sommeren med at ringe på nogle af annoncerne.

Skolen havde meddelt hende sidst i juli at de kunne tilbyde hende en plads på Ernærings- og Sundhedsuddannelsen i København K, og hun havde bekræftet pladsen. Skridtet var sådan set taget – men alligevel havde hun kigget på værelserne og fundet fejl ved dem alle. Så var de for små, for store, for dyre, for langt fra centrum, for tæt på centrum. Omsider havde hun, en uge før skolestart, taget sig sammen og ringet på et værelse knap to kilometer fra skolen, og det havde hun ikke fortrudt. Endnu. Hun og Alex havde indtil videre snakket fint sammen, og han havde talt godt for værelset – der både var billigt, nyistandsat og ideelt placeret i hjertet af København. Det virkede næsten for godt til at være sandt.

Nu holdt hun ind til siden igen, fandt hans nummer og ringede op. Tjekkede klokken og så at hun var i overraskende god tid.

„Det’ Alex.“

Den der sjove dialekt igen. Ligesom første gang hun talte med ham forestillede hun sig hvordan han så ud: høj, måske en anelse ranglet, halvlangt brunt hår og et stort, skævt smil. Hun plejede at være ret god til at gætte folks udseende. Hun bildte sig selv ind at det var stemmen der afslørede dem.

„Hej, det er Ila.“

Hun kunne høre smilet i hans stemme da han sagde: „Hej, Ila. Nu er du vel ikke faret vild?“

„Lidt,“ indrømmede hun. „Min far glemte at oplade gps’en, men det er faktisk lykkedes mig at finde Adelgade.“

„Men ikke lejligheden?“

„Netop.“

„Så er det måske din grå Skoda der har kørt frem og tilbage herude den sidste halve time?“

„Hvad? Nej,“ udbrød hun uskyldigt.

„Nummerplade NK 34 716?“

Ila tørrede dug af ruden og prøvede at se ud. „Hvor er du henne?“

Han lo. „Jeg kan se dig herfra. Jeg kommer ned og henter dig.“

Da hun havde lagt på, kunne hun se at der var kommet en sms fra Marie: *Tag nu den telefon. Jeg har ringet 700 gange!*

Ila sukkede og ringede hende op. Den blev taget øjeblikkeligt.

„Hvorfor svarer du ikke når jeg ringer?“ lød det surt.

„Jeg var lige ved at køre.“

„Ja, nu du nævner det ... Din mor fortalte at du er taget til København i dag. Hvorfor har du ikke sagt det?“

Hendes forurettede tone gav Ila dårlig samvittighed. Det var jo trods alt Marie. De havde delt de mest private og intime detaljer siden 3. klasse, og alligevel havde hun ikke fortalt hende at hun skulle se på et værelse i dag. Hun ville nok heller ikke have fortalt at hun havde søgt ind på uddannelsen i København, hvis ikke Marie selv havde opdaget det. Det var rent impulsivt at hun ændrede mening – oprindeligt havde hun besluttet sig til at søge ind i Århus. Det troede Marie da også at hun havde gjort, indtil hun rent tilfældigt fandt optagelsesbrevet på Ilas skrivebord.

’København?’ havde hun udbrudt og set på Ila. ’Du sagde da at du ville søge i Århus.’

’Jeg ændrede mening.’

’Ændrede mening?’ Maries øjne havde været lidt større og rundere end normalt. Ila fik det stadig lidt skidt ved tanken om hendes udtryk, der i hukommelsen helt for-

Julie Clausen
TANKESPIND

vrængede venindens ellers så kønne ansigt. 'Hvordan kan du bare lige pludselig *ændre mening?*'

Ila sagde ikke noget.

Maries tålmodighed slap op efter et øjeblik.

'Du kunne godt have sagt noget,' sagde hun surt, halvt forstående, men stadig halvt forurettet, slap brevet og marcherede ud af Ilas værelse.

Da Ila ikke svarede, talte Marie videre.

„Jeg sagde jo til dig at jeg gerne ville tage med. Hvorfor skal du være på tværs, Ila?“

Det bankede på ruden. Ila drejede hovedet og fik øje på en fyr, der måtte være Alex, selvom hun totalt og helt og aldeles havde taget fejl af hans fremtoning. Gennem regnen kunne hun skimte en blond fyr, meget korthåret og ikke bemærkelsesværdig høj. Hun fjernede sin taske fra passagersædet og vinkede ham ind i bilen.

„Marie, jeg er nødt til at smutte.“

„Ring til mig i aften.“

Bildøren gik op og Alex gled ind på sædet. Han afslørede to pilskæve fortænder som en del af et charmerende smil. Han rakte hånden frem. „Hej, Ila.“

Hun tog imod den og smilede. „Hejsa.“

Han lod en hånd køre gennem sit hår så det rejste sig. Det lugtede citronagtigt af voks.

„Nå, skal vi se om vi kan finde hjem?“ sagde han med blikket rettet ud ad forruden. „Det er det røde mur-

stenshus lidt længere henne ad vejen. Der er ikke noget husnummer og det ligger lidt tilbage, så jeg forstår godt at det var svært at finde. Syv – otte huse længere nede. Kan du se det?“

Ila strakte sig frem og kneb øjnene sammen. „Burde jeg kunne det?“

Citronduften blev stærkere og blandede sig med en karakteristisk duft af herreparfume da han kom tættere på. Han pegede frem for hende. „Bag Toyotaen derovre.“

Hun fulgte fingeren og fik øje på huset på den modsatte side af gaden. „Ja, nu kan jeg se det.“

Han satte sig tilbage i sædet og tog selen på, og Ila blinkede ud.

„Du kan bare køre ind i indkørslen,“ sagde han og nikkede mod den da de kom tættere på. „Pokkers til regnvejr.“

Ila parkerede og slukkede motoren, og de steg ud. Idet hun trådte ud, følte hun sig lidt mat fra den lange køretur.

„Kom med,“ sagde Alex, og hun fulgte med ham ned ad en lille stentrappe til kælder døren. Han låste dem ind i kælderrummet. En tung, fugtig og jordslået lugt af vasketøj og kraftigt parfumeret vaskepulver slog imod hende. Det følte som en fugtig vaskeklud mod ansigtet.

„Som du kan se, skal vi ind gennem kælderen for at komme ind,“ sagde han og så på hende med øjne der var helt utroligt blå, bemærkede hun nu. „Det kan godt være lidt upraktisk, men man vænner sig hurtigt til det.“

De stod i et lille aflangt rum med en dør for enden. Væggene og klinkerne på gulvet var hvide. Til højre førte en vindeltrappe af hvidmalet træ op til etagen ovenover. Til venstre var en lille forhøjning ind til en vaske-maskine, en tørretumbler og et gråt køkkenbord med håndvask, hvorunder der hang et hvidt forhæng som var trukket halvt til side og som afslørede forskellige rengørings- og vaskemidler. Ovenover var der hængt en hvid tørresnor op i loftet, hvorfra der hang et par farverige tights og nogle tennisstrømper.

Alex rømmede sig. „Ja, jeg har ikke lige fået taget mit vasketøj ned.“

Ila smilede bare. Hun følte sig en smule svimmel.

Han pegede mod døren for enden. „Derinde er et større opholdsrum. De fleste af tingene er udlejerens, men der er plads til at vi kan stille vores cykler.“

„Smart.“

„Kom med ovenpå,“ sagde han. „Pas på trinene, de er ikke så brede.“

For enden af trappen åbnede han døren som kvittrerede ved at knage højt og klagende. De kom ind i en lille

hvid gang. Ved væggen til venstre var der opsat en knagerække der var fyldt med jakker, og herunder en lille skohylde med tre par mere eller mindre farvestrålende gummisko og et par sorte pumps med plateauhæl. Til højre for døren var en gang med tre døre på hver side og én for enden.

Gulvet var af lyst træ. Det knirkede lidt da Alex trådte ud på det.

„Du kan smide overtøjet her. Toilettet er for enden af gangen,“ sagde han og pegede. „Du har haft en lang køretur. Jeg venter her.“

Hun smilede taknemmeligt og trådte over det knirkende gulv.

Der var køligere på badeværelset. Det var ikke særlig stort og havde de samme hvide fliser på gulvet og på væggene som i vaskerummet. Wc'et og brusenichen var placeret til venstre i rummet, ligefrem var et lille, matteret vindue og til højre var vasken med et stort spejl og to skabe på hver side. Hendes spejlbillede var blegt trods sommerens kulør, og håret, der var brunt og kraftigt, klaskede efter fugten og regnvejret.

Hun fandt en æblejuice i tasken, som hun prikkede hul på med sugerøret. Lænet op ad flisevæggen med lukkede øjne drak hun til det følte klarere i hovedet.

Hun smed den tømte juicekarton i skraldespanden, tissede og vaskede fingre i koldt vand.

„Så er vi klar til rundvisning,“ sagde han da hun kom ud.

„Helt klar.“

„Første dør til venstre er ud til køkkenet,“ sagde han, slæbte strømpefødderne ganske let hen over gulvet hen til døren, åbnede den og afslørede et lille, men nyt køkken. Gulvet var af gråt linoleum, køkkenbordet det samme grå som bordet i vaskekælderen. Vinduet for enden var med hvide gardiner og gav udsigt ned til indkørslen, bag den gaden, og længere væk bygninger, biler og mennesker så langt øjet rakte. Ila gættede på at det var i den retning skolen lå, men stolede alligevel ikke på sin orienteringssans endnu.

„Her er opvaskemaskine og ovn, som du kan se,“ sagde Alex og slog ud med hånden som en anden ejendoms-mægler. „Stort køleskab med fryseboks og fem hylder. Vi har én hver og én fælles. Faktisk har vi kun boet tre her det sidste stykke tid, så vi har haft to fælleshylder.“ Han åbnede køleskabet og fangede hendes blik med et lille skævt smil. „Gæt hvilken der er min.“

Hendes blik faldt på hylden med ketchup, øl, smør, jordbæryoghurt og mælkesnitter og hun så på ham med løftede bryn.

Han lo. „Du tror bare jeg er en bums! Det dér er faktisk Livas.“

„Hvad med den sidste?“ spurgte hun og nikkede mod

en tom hylde.

„Det er Janniks. Du skal ikke være bange for at komme til at tage noget af hans. Det er sjældent han har noget stående, og hvis han har, har han sandsynligvis glemt alt om det når han åbner køleskabet næste gang.“ Han lukkede lågen. „Vi havde engang en fælles madlavningsordning, men eftersom Jannik sjældent er hjemme og Liva tit har fortæret en jumboburger på vej hjem, er det som regel bare mig der laver mad. Hvis du har lyst, kan vi godt finde ud af at lave en ny ordning, bare os to.“

„Det vil jeg meget gerne.“

„Man er sikkert også dygtig til at lave mad når man sådan skal læse ernæring og sundhed,“ sagde han og smilede lidt.

„Det kan du godt regne med.“

Alex slog ud med hånden og bad hende fortsætte lige over til stuen.

Der var det samme trægulv som i gangen, to brune lædersofaer af ældre dato placeret i en 90 graders vinkel med et gråligt mønstret marmorbord imellem og et gråt, langhåret tæppe på gulvet der så ud til at være rart at gå på med bare fødder. Over for sofaerne til højre stod et større fladskærms-tv, og ved det store, hvide dobbeltvindue stod et spisebord med lys dug og fire stole omkring. Ila trådte helt hen til vinduet og så ud.

„Det er mest her vi opholder os når vi har besøg,“ sagde Alex. „Hvis det er et større og mere festligt selskab, plejer vi at give hinanden besked i forvejen.“

„Selvfølgelig.“

„Og ellers gælder det egentlig bare om at respektere hinanden. Være stille på sene eller tidlige tidspunkter og så vidt muligt imødekomme hinandens ønsker og finde kompromiser der fungerer for alle.“

„Der har ikke været problemer omkring det før?“ Hun slap København med øjnene og fangede i stedet Alex' lyseblå blik.

„Nej, egentlig ikke,“ sagde han. „Liva kan godt være på tværs nogle gange, men sådan er hun bare. Og der er ingen problemer med Jannik.“

Ila smilede lidt. „Og hvad så med dig?“

„Jeg er from som et lam,“ sagde han og gengældte smilet.

Livas værelse lå ved siden af stuen, og på samme side var Janniks. Alex ville ikke vise hende dem når de ikke var hjemme. Det kunne de selv få lov til når de kom.

„Hvor er de henne?“ spurgte hun.

„Jeg ved det faktisk ikke. Men de lovede begge at være hjemme klokken to.“

På den anden side af gangen, ved siden af badeværelset, lå Alex' værelse. Det var hvidt og ryddeligt. Sen-

gen var redt med et mørkt sengetæppe, skrivebordet var tomt med undtagelse af en bærbar computer, og bøgerne i bogreolen stod i alfabetisk rækkefølge.

„Der er orden i sagerne,“ sagde Ila og smilede til ham.

Han nikkede. „Jeg kan bedst lide det sådan.“

„Hvad læser du?“

„Sociologi på andet år. Det samme med Liva.“

„Er det spændende?“

„Det er udmærket.“

Værelset ved siden af Alex' var hendes. Det var tomt og hvidt, med samme slags trægulv som i hans værelse, hvide gardiner og et gråt klædeskab.

Hun så sig rundt og kunne allerede se for sig hvor møblerne mest fordelagtigt kunne placeres. Så tilmed sig selv sidde på sengen og se ud ad vinduet en søndag formiddag, sensommersolen der rejste sig og skar hende i øjnene.

„Du er solgt,“ sagde han og trak hende ud af forestillingen.

„Helt og aldeles,“ indrømmede hun og nikkede.

De gik ind i stuen, dels for at tale lidt mere omkring dem selv og lejligheden, dels for at vente på Jannik og Liva. Mens Alex lavede te, satte Ila sig ved spisebordet.

„Sukker og mælk?“ lød det fra køkkenet.

The book cover features a dark, atmospheric photograph of a rocky landscape under a cloudy sky. The author's name, 'Julie Clausen', is printed in a white serif font at the top right. Below it, the title 'TANKESPIND' is written in a larger, bold, white serif font.

Julie Clausen
TANKESPIND

„Mælk, tak,“ råbte hun tilbage og så ud ad vinduet. Regnen var stilnet af og solen forsøgte pletvis at bryde frem mellem de mørke skyer. En halv regnbue kom til syne i horisonten, og Ila smilede.

2

Den døde piges værelse

Døren gik lidt over to. Ila så Jannik for sig før han pludselig stod i stuedøren: han var høj og tynd, men bredskuldret, håret var mørkt og pjusket og skægget havde fået lov at gro på kinderne og hagen.

„Hej,“ sagde han.

„Hej,“ svarede Ila, rejste sig og gik over og gav hånd. „Jeg hedder Ila.“

„Jannik.“

Håndtrykket var slapt og flygtigt. Han tog hurtigt hånden til sig, så kort på hende med sine mørke øjne og flyttede så blikket over på Alex. „Jeg smutter igen.“

„Du er sikker på at du ikke vil blive?“

„Ja. Hun kan godt flytte ind for min skyld.“ Og så var han gået før hverken Ila eller Alex nåede at sige mere.

„Han kan godt være lidt kort for hovedet,“ undskyldte Alex.

Ila satte sig igen. „Hvad laver han? Til daglig, mener jeg.“

„Han er i gang med hf. Arbejdede som tømrer før-
hen.“

Hun nikkede og pustede til sin anden kop te.

Alex rømmede sig. Hun så op.

„Jeg går ud fra at du har hørt om Martine Skov-Jen-
sen?“ Han så pludselig alvorlig ud. Nogle sekunder se-
nere gik det op for hende hvorfor. Navnet begyndte at
dæmre i hendes hukommelse.

Det var vel omkring et halvt år siden. Det havde i
hvert fald sneet nogle dage efter at Martines fregnede
ansigt og lyse hår dukkede op i avisen og i fjernsynet.
Hendes billede havde gjort indtryk på Ila fordi smilet
næsten alene gjorde billedet levende, og fordi hun var på
alder med Ila selv. Nu var Ila fyldt 20, men hun havde
på fornemmelsen at Martine kun blev 19.

Medierne blæste det selvfølgelig op. Jo flere skræm-
mende artikler, mordteorier og smilende billeder af Mar-
tine, des bedre. Alt imens forsøgte politiet selvfølgelig at
dysse sagen ned og påstå at der intet grundlag var for at
tro at der lå en forbrydelse bag hendes forsvinden.

Men efterhånden som tiden gik og sneen forsvandt,
var der stadig ingen spor af pigen, og håbet om at finde
hende i live svandt. Eftersøgningen blev til sidst indstil-
let og alle levede videre. Også hendes værelseskamme-
rater.

„Martine boede her?“

Julie Clausen
TANKESPIND

Alex nikkede. „Hun tog hjem til familien en weekend og kom aldrig tilbage.“

Han så ned på sin kop. Tog om den og løftede den, men ombestemte sig og satte den igen.

„Politiet kom selvfølgelig her og talte med os. Martine havde virket ved siden af sig selv på det sidste. Hun blev mere indelukket, mut. Gik i sine egne tanker og hørte knap nok når vi talte til hende.“

Han sukkede og rystede på hovedet.

„Jeg ved ikke hvad der skete, men hun påstod at hun begyndte at høre lyde. Indimellem spurgte hun hvem af os der vaskede tøj hele tiden, selvom hverken vaskemaskine eller tørretumbler havde været i gang i flere dage. Desuden kan man heller ikke høre heroppe når vaskemaskinen kører, men hun blev ved med at påstå at den larmede helt vildt.“

Alex så ud ad vinduet hvor skyerne stadig var grå, men uden regn. Han strøg sin nakke, næsten som om han ville tørre et eller andet af sine fingre. Noget snasket og ulækkert der nægtede at gå af.

„Hun blev også paranoid. Troede at der var nogen i lejligheden. Kunne høre gulvet knirke om natten når vi sov.“ Han fangede hendes blik igen. „Det var selvfølgelig noget der skete gradvist. Alligevel tog ingen af os notits af det før det var kommet så vidt at vi ikke anede hvad vi skulle stille op. Og kort efter forsvandt hun.“

Ila vidste ikke hvad hun skulle sige. Hun havde ikke skænket Martine en tanke siden i vinter, og nu stod hun pludselig midt i det.

„Har værelset stået tomt siden?“ spurgte hun rustent og rømmede sig.

Han nikkede. „Vi indrykkede en annonce på værelset i starten af august. Da var der gået seks måneder fra hendes forsvinden. Vores udlejer mente at håbet om at hun kom tilbage i live efterhånden var svundet.“

„Det må have været svært for jer.“

Han nikkede. „Det var hårdt, især i starten. Det hjalp selvfølgelig heller ikke at journalisterne kimedede os ned.“ Han så pludselig meget bitter ud. „Som om det gavnede nogen at udstille Martine i medierne.“

Han tav, men blev ved med at se på Ila. Hun fornemmede at der var mere, og ventede tålmodigt til han havde fundet ordene.

„Liva har fået en idé om at der er et eller andet i værelset. I lejligheden. Heldigvis er hun ikke typen der lader sig gå for meget på af den slags, men hun er begyndt at klage over at høre de samme ting som Martine. Jeg tror at hun er overbevist om at Martines sjæl hænger ved lejligheden og især værelset; at Martine nu virkelig gør de ting hun selv troede var virkelige da hun levede, og først finder fred når vi kender hendes skæbne.“ Han smilede lidt, for første gang i al den tid de havde talt om

hende. „Tåbeligt, ikke?“

Selvfølgelig var det tåbeligt. Der var ingen logik eller fornuft i at tro at det skulle forholde sig sådan. Alligevel rejste hårene sig på Ila's bare arme. Det forekom hende også at der var blevet koldere i lejligheden.

Hun rømmede sig, men endte blot med at nikke.

„Jeg ved ikke hvordan du har det med det,“ sagde han og betragtede hende. „Det kan være det ændrer noget for hvordan du har det med at flytte ind.“

Ila gled et øjeblik tilbage i mindet om tandfeen der hverken ejede tryllestav, vinger eller clairvoyante evner, før hun fangede Alex' blik.

„Jeg vil stadig meget gerne flytte ind.“

„Er der ellers noget vi bør vide?“ spurgte han efter at have skænket sig en ny kop te. „Nogen særlige forhold? Sygdom eller lignende?“

Hun nikkede. „Jeg har type 1-diabetes.“

„Det vil sige den medfødte slags?“

„Ja. Jeg fik det konstateret da jeg var 10, så jeg har efterhånden vænnet mig til det, og der skulle ikke blive problemer, men det er selvfølgelig bedst at I ved det hvis der skulle ske noget.“

„Det er klart.“ Han lænede sig længere frem. „Jeg er ikke helt inde i hvordan det foregår.“

Hun smilede lidt. Havde fortalt om sin sygdom et

utal af gange; til klassekammerater, kolleger, fjerne familiemedlemmer.

„Helt enkelt er det sådan at min krop er holdt op med at producere insulin af sig selv, så derfor skal jeg tage omkring fire insulinindsprøjtninger om dagen. Og ellers spise sundt og varieret.“

„Insulinen regulerer blodsukkeret, ikke?“

„Jo. Jeg måler mit blodsukker flere gange om dagen, men vil også typisk kunne mærke hvis det er enten for højt eller for lavt. Hvis det er lavt skal jeg have noget at spise, og hvis det er for højt skal jeg tage insulin.“

„Og hvis du så *ikke* kan mærke det?“

„Så må jeg sætte min lid til omgivelserne. Derfor er det også en god idé at jeg fortæller jer om faresignalerne, så I kan genkende dem hvis jeg ikke selv kan.“

Han nikkede. „Helt bestemt.“

„Men det er ikke noget der har voldt store problemer. Der er risiko for insulinchok hvis jeg får for lavt blodsukker, men det er kun sket en enkelt gang. Jeg kan som sagt normalt mærke det når det er.“

Faktisk havde hun aldrig oplevet *ikke* at kunne mærke det. Den ene gang hun havde oplevet insulinchok og var gået i bevidstløs krampe, insisterede hun på *ikke* var kommet som en overraskelse for hende. Til gengæld havde det overrasket Marie, der med næsten mirakuløs timing var kommet forbi.

Marie fortalte senere at hun i noget nær trance var snublet ud på badeværelset hvor hun vidste at ekstrakanylen lå. Hendes hænder havde rystet, men hun havde ikke tøvet med at jage kanylen i Ila's lår. Kort efter var Ila kommet til sig selv, omtåget og en kende forvirret, og Marie var fløjet hende om halsen og skiftevis grinet, grædt og skældt ud i hendes øre.

„Insulinchok?“

„Det betyder at jeg kan besvime eller gå i krampe. Hvis det nogensinde skulle ske, har jeg en ekstrakanyle som I kan bruge til at give mig en sukkerindsprøjtning.“

Han nikkede. „Det skal vi lige have informeret de andre om, og så må vi finde et fast sted på badeværelset hvor den kan ligge.“

„Det vil være helt fint.“

Faktisk brød hun sig ikke om det. Den evindelige: 'Hej, jeg hedder Ila, jeg har type 1-diabetes'. Og specielt ikke den almindelige reaktion på det. Folk vidste normalt ikke ret meget om sygdommen, men antog alligevel at hun levede af grøntsager og frugt og kunne falde om i kramper hvert øjeblik det skulle være. Værst af alt brød de færreste sig om at spørge ind til det og få afkræftet alle myterne. I stedet mærkede hun folks undrende, nysgerrige og af og til skæve blikke, især når hun spiste dessert, eller deres overbærende smil hvis hun pludselig fandt en myslibar eller kanylen frem, som ville

de forsikre hende om at det var helt okay med dem at hun var syg.

Nok var sygdommen en del af hende, men hun var ikke 'Ila med type 1-diabetes'. Hun var bare 'Ila'. Derfor følte det også befriende at Alex skiftede emne.

„Er der andet vi skal være opmærksomme på?“ spurgte han og havde ikke taget blikket fra hende.

„Hmm.“ Hun smilede. „Altså, jeg er kendt for at snorke så højt at det kan høres gennem vægge.“

Alex lo. „Det er noteret. Liva har det også med at larme rimelig meget når hun sover.“

Døren gik igen.

„Når man taler om solen,“ sagde han og så hen mod døråbningen.

Noget mere eller mindre ubestemmeligt i hans tonefald fik Ila til at betragte ham med undren et øjeblik, og i næste forvente at se en køn pige i døren. Hans afventende udtryk ændrede sig da pigen – som absolut ikke var køn, men nærmere *bjergtagende* smuk – dukkede op i stuen. Det blev blødere, mildere – og næsten overrasket, som om hendes skønhed forbløffede og betog ham hver eneste gang han så på hende.

Liva var iført en stor, stribet trøje i oversize der, skønt den posede, gav indtrykket af en slank figur, samt nylonstrømpebukser, sorte sandaler med plateauhæl og store forsølvede øreringe. Håret var mørkt, spejlblankt

og stramt tilbagestrøget i en knold, og huden var lys og fin. Den pæne, porcelænsdukkeagtige facade ødelagdes dog af septumpiercingen som gennemborede næsen, og den halvt fortærede franske hotdog hun stak tænderne i. Ketchuppen bredte sig rundt om munden, og det ragede hende en høstblomst.

Alex sagde ikke noget. Han blev bare ved med at kigge på hende.

„Hej, jeg hedder Liva,“ smaskede hun.

Ila rejste sig for at gå over og give hånd. „Hej, jeg ...“

Liva rakte håndfladen op som tegn til at hun skulle stoppe, hvilket hun gjorde øjeblikkeligt. „Håndtryk er fra sidste århundrede. Du kan nøjes med at vinke.“

Autoriteten i hendes stemme var lige ved at få Ila til per refleks at løfte hånden og vinke, men hun tog sig i det. „Helt i orden. Jeg hedder Ila.“

„Sjovt navn. Hippieagtige forældre?“

„Ikke specielt,“ svarede hun og tilføjede: „Jeg tror bare de keder sig ude på landet.“

Liva trak på skulderen. „Forståeligt. Vil du være med i samtalen, Alex, eller skal du bare sidde der og savle over min hotdog?“

Hendes tiltale hævede fortryllelsen. Alex så over på Ila og smilede. „Det er så Liva i egen høje person.“

„Hun er sgu fin nok,“ sagde Liva og maste det sidste af hotdoggen ind i munden, før hun smaskede: „Lad hende

The image shows the top portion of a book cover. The background is a dark, atmospheric photograph of a rocky, mountainous landscape under a cloudy sky. The author's name, 'Julie Clausen', is printed in a white, serif font at the top right. Below it, the title 'TANKESPIND' is written in a larger, bold, white, serif font, spanning across the top of the cover.

Julie Clausen
TANKESPIND

bare flytte ind.“

Hun drejede sig for at gå, men kom i tanker om noget og vendte om igen.

„Hey, Alex? Har du husket at fortælle hende at hun skal bo i en død piges værelse?“